

& Karel **BRUS** Marianne

*Gedoopt, gevormd en gehuwd
in één viering*

Hij komt uit Rotterdam, zij uit Zeeland, maar ze wonen al dertig jaar in België. Was het uit afkeer of onverschilligheid, hun ouders lieten ze destijds niet dopen. Onlangs stapten Karel (59) en Marianne (55) op memorabele wijze de kerkgemeenschap (opnieuw) binnen. In één viering lieten ze zich dopen, vormen en huwen.

‘Elk doopsel bij de kleinkinderen wakkerde deze wens van ons aan’

Lieve WOUTERS

Met gepaste fierheid toont Marianne een handgeschreven tekst van kardinaal DANNEELS met gelukwensen bij hun doopsel. Netjes ingelijst met een paternoster eromheen, hangt hij onder een antieke icoon, gekregen van hun doopmeter en -peter op die heuglijke feestdag. Daarboven een kruisje uit de abdij van Averbode. Niets doet vermoeden dat deze mensen nog maar in januari besloten het doopsel te vragen.

– *Hoe komt het dat twee plus vijftigers plotseling kiezen voor de Kerk, in deze tijd dan nog wel?*

Karel: Het lijkt een hele ommekeer, maar zo'n grote verandering is het voor ons nu ook weer niet. Mijn ouders waren katholiek, we woonden in Rotterdam in een katholieke wijk en hadden heel wat katholieke vrienden. Mijn oudere broer werd wel nog gedoopt, maar op de een of andere manier is mijn vader later het geloof kwijtgeraakt. Wellicht had de oorlog er iets mee te maken. Maar ook de wat ongezuete mening van een pastoor die het vreemd vond dat er nog maar één kind was in ons gezin, schoot bij vader in het verkeerde keelgat. Zelf kwam hij, tussen haakjes, uit een nest van veertien kinderen.

Marianne: Ik kom uit een gemengd huwelijk. Mijn ouders vonden het niet nodig ons kerkelijk op te voeden. Wel volgde ik een tijdlang de zondagsschool. En van mijn opa, die katholiek was, kreeg ik toch ook een gelovige achtergrond mee. Zo komt het dat we eigenlijk altijd wel een christelijk leven leiden, al was het onbewust.

Karel: Reken mee dat we opgroeiden in de jaren 1960. De grote ontkerkelijking had zich in Nederland toen al ingezet. Af en toe kwamen we wel eens in een kerk, ter gelegenheid van een huwelijk of begrafenis of zo. Ik herinner me dat ik zo'n dienst als tiener best wel mooi vond. Maar verder stond ik daar weinig bij stil.

Marianne: Dat verandert wel bij het ouder worden. Je gaat meer nadenken. We hebben er ook de tijd voor nu: Karel werkt niet meer en ik ben al jaren 'oppasoma'.

– *Wanneer zochten jullie opnieuw toenaadering tot de Kerk?*

Karel: Onze oudste zoon Alex trouwde in 2001 met een katholiek meisje. Zijn doopsel en kerkelijke huwelijk deed bij ons heel concreet het verlangen postvatten om ooit zelf ook gedoopt te worden. Onze andere zoon Stephaan zette niet dezelfde stap,

Karel en Marianne Brus, 37 jaar na hun burgerlijke huwelijk ook getrouwd voor de Kerk. © Herman Ricour

maar koos er wel voor om zijn kinderen te laten dopen. Elk doopsel van onze, intussen vier, kleinkinderen wakkerde bij ons die wens aan om ook in de Kerk te worden opgenomen.

Marianne: En dan was er nog de veel te vroege dood van enkele geliefden – mijn vader en zus, Karels broer. De dood en het afscheid komen zo abrupt zonder kerkelijke dienst of geloof in het hiernamaals. Dan blijft er alleen een grote leegte over. Als ik in een kerk kom, raak ik spontaan aan het huilen. Vaak moet ik dan aan hen denken. Een kaarsje branden helpt dan om het verlies te verwerken.

Karel: Als je ouder wordt, sta je ook meer stil bij je eigen eindigheid. Het is een hele geruststelling om te weten dat jouw einde gedragen zal zijn door een hele gemeenschap.

– *Hoe zet je uiteindelijk die stap?*

Marianne: We gaan al enkele jaren geregeld naar de zondagsviering in onze parochie in Zaventem of bij onze vrienden in Antwerpen. Via die vrienden kwamen we in contact met mgr. Philippe Bär (monnik in de oecumenische benedictijnenabdij te

Chevetogne en van 1983 tot 1993 bisschop van Rotterdam, *n.d.r.*). Intussen kennen we elkaar goed. Toen we enkele maanden geleden met hem tafelden, vertelde ik hem dat we eigenlijk graag gedoopt wilden worden. Hij bleek onmiddellijk bereid om met ons die weg te gaan.

„Met ons verhaal willen we een signaal geven aan een samenleving die hard en koel is: je kunt troost en verbondenheid vinden”

– *Wat spreekt jullie zo aan in het katholieke geloof?*

Karel: In Nederland heb je nog van die streng calvinistische wijken. We woonden een tijdlang in zo'n buurt. Geen radio of tv op zondag, geen winkels open. We hebben altijd gezegd dat een geloof met allerlei

regeltjes niets voor ons was. Wij zijn meer het Bourgondische type, weet je wel. Voor ons gaat het geloof meer over hoe je in het leven staat.

Persoonlijk kan ik erg piekeren over de verharding van onze samenleving. Neem nu die Karst Tates die op Koninginnedag op een menigte mensen inreed, of de moorden van Hans Van Themsche of Kim De Gelder. Zou zo'n asociaal en vreemd gedrag ook zo vaak voorkomen, indien onze samenleving iets hechter was en het geloof ons meer aan elkaar bond? Inmiddels weet ik uit ervaring dat het geloof zoveel troost en houvast kan bieden.

Tot onze grote verbazing kregen we vrij veel mediabelangstelling naar aanleiding van onze doopsel-, vormsel-, huwelijksviering. Bekomen van de eerste verbazing zagen we die aandacht als een kans om met ons verhaal een signaal te geven aan de samenleving. Niet dat we nu plotseling de wereld zullen verbeteren, maar de innerlijke rust die wij vinden in het geloof en in de boeken die we lezen, die willen we proberen uit te stralen. Zo kunnen wij iets betekenen voor anderen en daar komt het voor ons op aan.